

Smilebaandet af. Trods det, at denne Mand til Dato ikke har fundet megen Støtte fra det offentlige Side, har det alligevel været muligt for ham at skaffe denne Sag saa stor Sympati her i Befolkningen, at jeg har den Opfattelse, at der ikke er mange Lovforslag, der ventes paa med større Interesse end Lovforslaget om Rotterne. Det er givet og vist, at hvis man tænker nøje over, hvilken Ulykke disse Skadedyr gøre her i Landet, maa enhver Mand, hvad enten han er fra By eller Land — han maa tilhøre, hvilket Parti han vil — absolut ønske, at der kommer et Lovforslag frem til Rotternes Bekæmpelse. Jeg skal ikke komme ind paa hele Sagens Gang, da jeg antager, at der ikke findes et eneste Medlem af Tinget, uden at han i de forløbne 6 Aar har fulgt denne Bevægelse. Jeg skal nøjes med at sige, at der er sket Henvendelser til Lovgivningsmagten paa forskellig Maade og forskellige Gange, at der er indhentet Erklæringer ikke alene fra Landboforeninger Landet rundt, men ogsaa fra mange andre paa Landet og fra samtlige Landets Byer, der alle have sluttet sig dertil, og at man, efter at et Andragende er kommet frem i Rigsdagen, saa godt som enstemmig har anmodet den daværende Minister om at bringe et saadant Lovforslag frem. Det skete ogsaa i Februar 1901, og det da fremsatte Lovforslag finder jeg i det store og hele tilstrækkeligt. Det er ganske vist saaledes, at Staten ikke selv kan paatage sig at skaffe Rotterne udryddede, men Staten kan støtte Sagen paa et saa stort Omraade, at det ikke bliver en Guerillakrig, der føres mod Rotterne hist og her, hvorved der kun gives Penge ud til at jage Rotterne fra det ene Sted til det andet. Naar man skal have noget ud af den Sag, maa Kampen føres fra hver Kommune hele Landet over, og det med det bestemte Valgsprog at faa Rotterne udryddede. Der siges ganske vist fra enkelte Sider, at Rotterne dog ogsaa maa have deres Mission her i Verden, maa være skabte til Nytte. Ja, det er muligt, men saa vil jeg kun ønske, at Staten vil bidrage til, at Rotternes Antal bliver bragt ned til det Minimum, der er nødvendigt, for at Rotterne kunne gøre denne Nytte. Der siges af Folk, som kende dertil, at

hver Rotte dagligt mindst ødelægger eller konsumerer for 1 Øre, men jeg tillader mig at tro, at det er betydeligt mere. Det siges, at der er mindst 2 Millioner Rotter her i Landet, hvorfra man har det Tal, ved jeg ikke; men jeg tror, at der er mange flere Rotter end Mennesker, og naar man nu ved, hvor stor en Skade de gøre paa Sædbeholdninger, Fødevarer osv., tror jeg nok, at den Beregning, at Rotterne gøre Skade for 7 Millioner Kroner om Aaret her i Landet, snarere er for lav end for høj. Jeg mener derfor, at vi ikke have Raad til at lade denne Sag hvile, men at vi bør tage den op, naar alle Land- og Bykommuner ere enige om at ønske Sagen fremmet. Nu siges der ganske vist, at der fra Indenrigsministerens Side er en velvillig Stemning for at give et vist Beløb fra Statens Side, mod at der fra samtlige Kommuner i Landet tilsvares samme Beløb. Men for det første forekommer det mig at være en langsom og uregelmæssig Vej at gaa, thi skal man først have indhentet Underretning fra alle disse Kommuner paa ny, tager det Tid, og dernæst formener jeg, at en Lovforanstaltning, bygget alene derpaa, er utilstrækkelig. Der maa et Lovforslag til, som gør det til en Tvang for enhver Kommune at arbejde for Rotternes Udryddelse. At der da ad administrativ Vej gives „Foreningen til Rotternes Udryddelse“ Retten til at administrere Sagen, er noget ganske andet. Jeg tillader mig at haabe paa, at den højtærede Indenrigsminister vil fremkomme med et Lovforslag lig det, der blev forelagt i 1901, og at det snart maa blive behandlet her i Tinget, saaledes at det kan blive til Lov, en Lov, det er jeg sikker paa, som vil blive til Gavn for hele Landet, som vil blive hilst med Glæde overalt, og hvorfor man vil bringe den højtærede Indenrigsminister sin Tak.

Før jeg gaar over til den næste Sag, skal jeg kun tillade mig at bemærke en Ting, som jeg ogsaa omtalte i Fjor: Det drejer sig om en Indtægt paa 176,000 Kr., som staar opført paa Finansloven som Afgift af Kendelser for udenlandske Huses handelsrejsende. Beløbet er vist endogsaa mindre i Aar end i Fjor, da det, saa vidt jeg ved, var 180,000. De næringsdrivende i Landet ønske temmelig sikkert, at disse